

5) Første behandling af lovforslag nr. L 106:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af nedlæggelse af Hovedstadsrådet.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 17/11 88).

6) Første behandling af lovforslag nr. L 32:

Forslag til lov om ophævelse af lov om et hovedstadsråd.

Af Jane Oksen (FP) m.fl.
(Fremsat 6/10 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Flemming Jensen (KF):

Det nævnes af forslagsstillerne til L 32 i bemærkningerne ganske rigtigt, at Hovedstadsrådet har været udsat for en omtumlet tilværelse og – og det bør også understreges – så dagens lys som et kompromis mellem synspunkter, der lå ganske langt fra hinanden.

Vores opfattelse var klart den, at kompromiset måtte have sin chance, men vores ordfører sagde også – det var den 6. marts 1974, og det står i Folketingstidende 1973–74, spalte 3163 – at det var en sag, der nu har fundet en løsning, og så må man vente og se, hvad der kommer ud af det, og så vende tilbage til det.

Det har vi nu gjort, sådan som indenrigsministeren nævnte det i april måned, da han pegede på, at regeringen var enig i, at Hovedstadsrådet burde nedlægges. Ved samme lejlighed sagde ministeren, at regeringen gennem måneder havde arbejdet med de praktiske problemer, som skulle løses i den forbindelse.

L 105, som vi jo også behandler nu, kan derfor heller ikke være nogen overraskelse for Fremskridtspartiet. Vi er, som det også blev sagt af vores ordfører dengang, fru Karen Højte Jensen, enige med ministeren og dermed med forslagsstillerne i, at der ikke er plads til 3 administrative enheder i hovedstadsområdet.

Det er godt, at ministeren nu har fremsat forslaget, og at vi også har fået konsekvensforslaget. Der er ganske mange konsekvenser, men de fleste af dem har en sådan karakter – som ministeren skriver – at amtskommunerne i hovedstadsområdet herefter vil være stillet som landets øvrige amtskommuner. Det står i bemærkningerne, side 16.

Landet er ikke så voldsomt stort – hovedstadsområdet trods alt heller ikke – at vi har behov for at fortsætte den administrative tredeling. Der er ikke ret mange områder – hvis der er nogen – der ikke kan varetages mere effektivt og nærmere den enkelte borger, og vi må vist, for at sige det meget blidt og stilfærdigt, slå fast, at Hovedstadsrådet ikke har været det mest nærdemokratiske organ, der findes. Desværre har det jo også en sådan ordning, at det heller ikke har været meget i fokus, når det drejer sig om pengeforbrug.

Hvis man ser bort fra HT, har Hovedstadsrådet været et ganske fjernt begreb, og hvad angår HT, kan man vel heller ikke sige, at det i befolkningens øjne har stået som et lysende eksempel til efterfølgelse.

Jeg ved godt, at den kollektive trafik skal behandles i forbindelse med det forslag, som trafik- og kommunikationsministeren har fremsat, men det hører jo også med i L 105, og i Det Konservative Folkeparti hilser vi med glæde den forventede forenkling og effektivisering og ikke mindst den større grad af konkurrence med øgede private indslag.

I et bysamfund som det storkøbenhavnske er det afgørende, at den kollektive trafik fungerer og fungerer godt, og det gør så i øvrigt heller ikke noget, at den er til at betale for den enkelte borger. Det er vores opfattelse, at den licitationsordning og påtænkte styring, som ministeren omtaler, vil gøre systemet mere effektivt og produktivt og formentlig dermed også billigere.

Tilsyneladende er det ret nemt at gøre op, hvad en nedlæggelse af Hovedstadsrådet økonomisk vil betyde. I bemærkningerne nævnes det, at selve nedlæggelsen af rådet og dets sekretariat vil medføre besparelser på 15–20 mio. kr. Det kan man åbenbart beregne ret klart, men man kan ikke se, om andre enheder vil kræve andet mandskab. Da der imidlertid ikke sker sagsudvidelse, går jeg ud fra, at der ikke sker en administrationsudvidelse.

Men det er kun den ene side af sagen. Den anden og måske vigtigere er, at samfundet bliver lettere at overskue, når overflødige led fjernes og vejen mellem borgere og myndighed bliver kortere.

Jeg tror, de fleste vil erkende, at en af folkestyrets store vanskeligheder er, at vi nu og da gør det hele væsentlig mere uoverskueligt end nødvendigt, og det gør vi i hvert fald efter vor